

Những nạn nhân đầu tiên của mùa Thu

Phùng Nguyễn

Sáng sớm. Hấn rời nhà, chậm rãi băng qua con đường trải nhựa vắng hoe, và quẹo trái để đi vào lối mòn nhỏ rợp bóng cây. Từ đây, đi thêm khoảng hai trăm thước nữa sẽ gặp chiếc cầu nhỏ sườn sắt cong vòng, lát gỗ. Qua khỏi cầu, lối mòn tách làm hai. Nếu đi thẳng chừng vài mươi bước sẽ thấy chiếc hồ. Hồ khá rộng, chu vi khoảng 2 km, bao quanh bởi con đường dành cho khách bộ hành và người đi xe đạp. Lúc mới đến ở vùng này, con đường vòng quanh hồ là lộ trình ưa thích của hấn trong những cuộc đi bộ buổi sáng, một “công việc” khá nhàm chán mà hấn cố gắng thực hiện đều đặn với hy vọng điều này sẽ giúp trì hoãn nhịp độ suy sụp về mặt sức khỏe của mình. Tuy nhiên, việc chiếc hồ nằm song song với dãy đường sắt dành cho các chuyến xe điện/metro đi vào thủ đô khiến hấn thường xuyên bị quấy rầy bởi âm thanh ồn ào của những chuyến xe sầm sập lui tới. Buổi sáng sớm, mặt hồ yên ắng, và xe điện, có cái gì đó không ăn khớp cho lắm!

Đôi khi hấn chọn rẽ trái khi đi qua khỏi chiếc cầu nhỏ. Con đường bên trái dẫn đến một lối đi dành cho xe đạp có tên là “nhánh Đông Bắc.” Lối đi nhỏ, chưa đến 2 mét, tráng nhựa, có những vạch ngăn màu vàng ở tim lộ. Con lộ đi xuyên qua khu rừng cây, trong đó các loại cây phong chiếm đa số. Vào mùa Hè, rừng cây xanh ngắt. Mùa Đông, rừng xám xịt, trơ trụi. Ở một đoạn, bóng lá thưa đi khi con lộ bắt đầu chạy dọc theo dãy hàng rào lưới sắt của cái phi trường xưa nhất thế giới. Nghe nói một trong hai anh em nhà Wright đã đến đây vào đầu thế kỷ 20 để huấn luyện hai sĩ quan của quân đội Mỹ cách lái chiếc máy bay

hiện đại nhất vào thời điểm đó, máy bay cánh đôi mỏng mảnh mô đen “1909 Wright Military Flyer!” Cái phi trường nhỏ xíu và cũ mèm này vẫn tiếp tục hoạt động cho đến bây giờ, và vào những hôm xui xẻo, hẳn phải chịu đựng tiếng động cơ ồn ào của chiếc máy bay cánh quạt đang cất cánh hoặc hạ cánh trên cái phi đạo duy nhất. Thay vì tiếp tục đi theo con lộ nhánh Đông Bắc, vốn kéo dài thêm bốn năm km nữa, hẳn có thể rẽ vào một “nhánh” lộ khác dẫn vào cái công viên nhỏ nằm cạnh phi trường. Cuối con lộ là một tòa nhà lớn bỏ hoang, mái nhà cánh bên trái dột nát, để lộ ra những sườn gỗ đen đũi. Hẳn thường quanh quẩn trong khuôn viên tòa nhà hoang vắng này một tí trước khi quay trở lại con đường cũ để kết thúc chuyến đi bộ hàng ngày của mình. Sáng nay hẳn lại rẽ trái sau khi qua cầu, không vì một lý do rõ ràng nào hết. Mặt đường loáng ướt bởi nước đọng lại từ cơn mưa nhỏ đêm qua, và những chiếc lá nâu lá đỏ, lá vàng nằm la liệt. Hẳn không ngạc nhiên vì quang cảnh này. Chiều hôm qua hẳn đã nhìn thấy cây phong cao lớn bên nhà hàng xóm vật vã trong mưa gió, rải bầy lá vàng lá nâu trên bãi cỏ sau nhà hẳn. Vào lúc đó, hẳn chỉ có thể nhăn nhó nghĩ đến lượng lao động cần thiết phải đầu tư vào việc cào dọn đám lá này. Bây giờ, thả bước trên con lộ nhỏ sở hữu bởi... mọi người, hẳn có thì giờ để nghĩ đến câu thơ cổ *Ngô đồng nhất diệp lạc/Thiên hạ cộng tri thu*. Trên thế giới, đã có hàng trăm, thậm chí hàng ngàn những áng thơ văn tuyệt tác ca tụng mùa Thu. Ngay cả ở Việt nam, nơi cây phong hiếm còn hơn... lá mùa Thu, cũng có Nguyễn Du với *Rừng phong* (ở mô rứa?) Thu đã nhuộm màu quan san! Màu quan san đẹp nào nùng, cho nên lá phong ơi, hãy rụng. Rồi mạch dẫn nhựa cây đóng lại, dưỡng chất cạn dần, cuống lá héo khô, và chỉ một cơn gió nhẹ, lá lia cành. Đâu chỉ *nhất diệp lạc*, mà lá rụng đầy trời. Lá, nạn nhân đầu tiên của mùa Thu.

Hẳn tiếp tục bước trên con đường đầy xác lá dẫn đến tòa nhà bỏ hoang. Thỉnh thoảng, hẳn bắt gặp một vài chiếc lá khô với góc lá vểnh cong bướng bỉnh, như một xác chết cứng quèo, khô khốc. Đây chắc là những chiếc lá mới rụng sáng nay, chưa kịp bị dày xéo bởi khách bộ hành. Chúng nổi bật lên một cách lạc lõng, như thể không muốn hòa nhập cùng đám lá nằm bẹp dí trên mặt đường ướt át một cách cam chịu. Chúng ồn ào lạo xạo dưới gót giầy của hẳn, “Chúng tôi ghét mùa Thu!” hẳn đoán chừng chúng đang kêu la như thế mỗi khi bị dày đạp.

Hắn dừng lại, lôi ra từ túi quần chiếc điện thoại di động. Quỳ gối trên con đường mòn ướt át, hắn muốn chụp bắt cái điều vừa đến với hắn qua hình ảnh chiếc lá khô với góc lá vểnh cong bướng bỉnh bên cạnh đám xác lá cam chịu nằm bẹp dí trên con lộ nhỏ ướt át một buổi sáng đầu mùa Thu. Vào lúc hắn cho rằng đã tìm được góc cạnh thích hợp cho bức ảnh, có tiếng chuông xe đạp leng keng vang lên từ phía sau. Có thể hắn không nghe thấy vì quá chú tâm vào việc chụp hình, có thể hắn có nghe nhưng lại nấn ná để chụp bắt cái góc cạnh tốt nhất cho bức hình và do đó không kịp né tránh, hoặc cũng có thể người đi xe đạp, vì bất ngờ, không né kịp gã đàn ông nằm bò giữa đường ngay sau một khúc quanh khá gắt. Bất kể tai nạn xảy ra vì lý do nào, hắn chỉ kịp nghe tiếng chửi thề và toàn thân hắn ngã sấp về phía trước, đầu đập vào mặt đường nhếch nhác đầy lá rụng, mắt tóe đom đóm.

Hắn nằm co quắp trên con lộ nhỏ, một cánh tay vắt qua đầu, trông như một xác lá khô bướng bỉnh. Tai hắn vang lên tiếng đập cánh vi vu của ruồi nhặng, mỗi lúc mỗi lớn dần. Đầu óc quay cuồng, và hắn nghĩ mình sắp ngất đi. Trong cái chớp mắt trước khi rơi vào cơn hôn mê, hắn tìm thấy cái tựa thích hợp cho bức ảnh hắn vừa chụp. *Những nạn nhân đầu tiên của mùa Thu!* Khá chuẩn, hắn nghĩ. Và yên tâm trôi vào cơn mê thiếp.

16.10.2014

Phùng Nguyễn

Nguồn: <https://sangtao.org/2015/11/19/nhung-nan-nhan-dau-tien-cua-mua-thu/#more-79906>

Kính mời đọc thêm những truyện khác của tác giả tại:

<http://www.vietnamvanhien.org/PhungNguyen.html>

www.vietnamvanhien.net

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 9100 TÁC PHẨM